

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Gad, Emma.; af Emma Gad.

Et Forspil : Skuespil i to Akter

Kjøbenhavn : Det Schubotheske Forlag, 1894
90 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

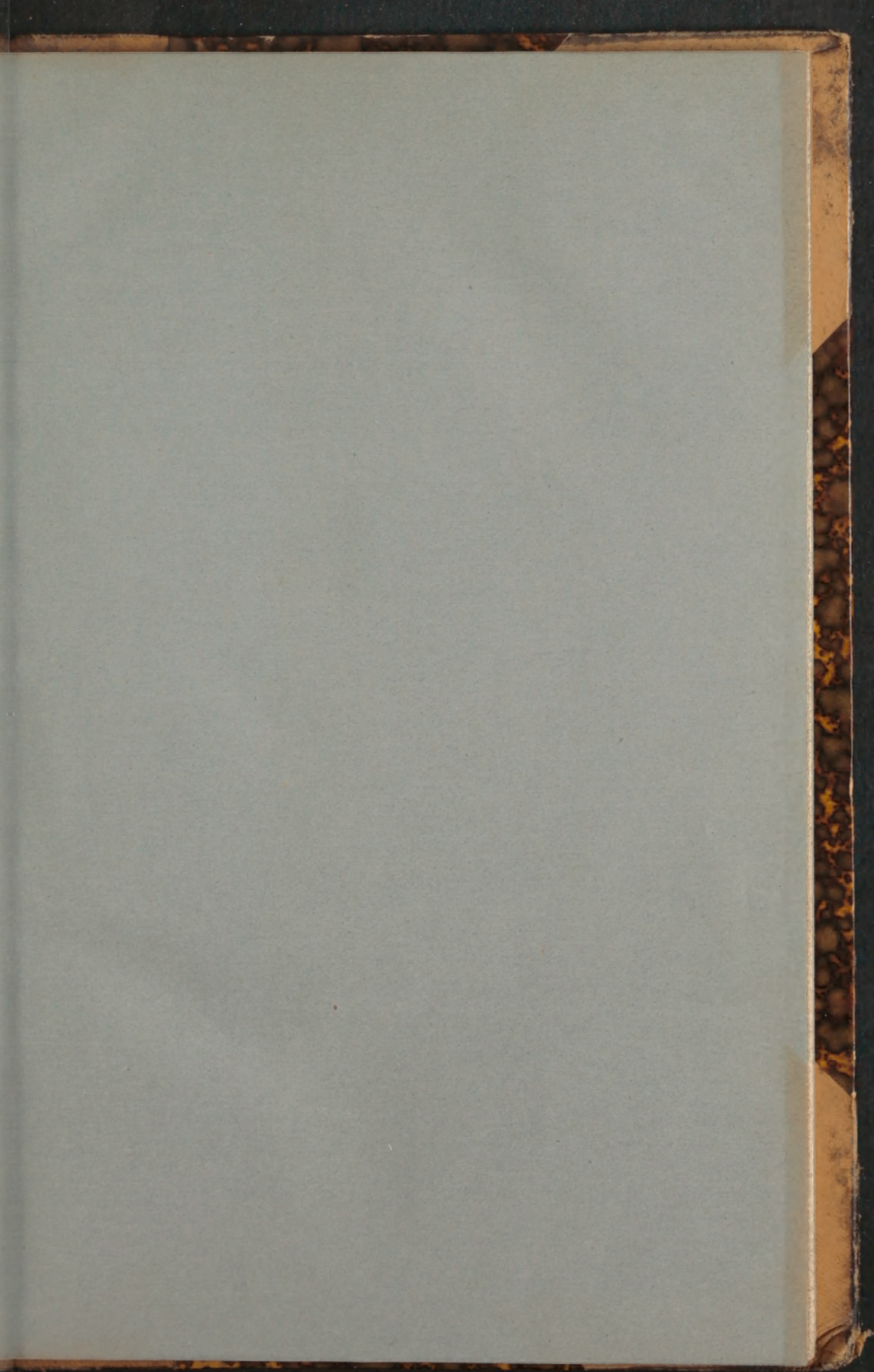
55-76.

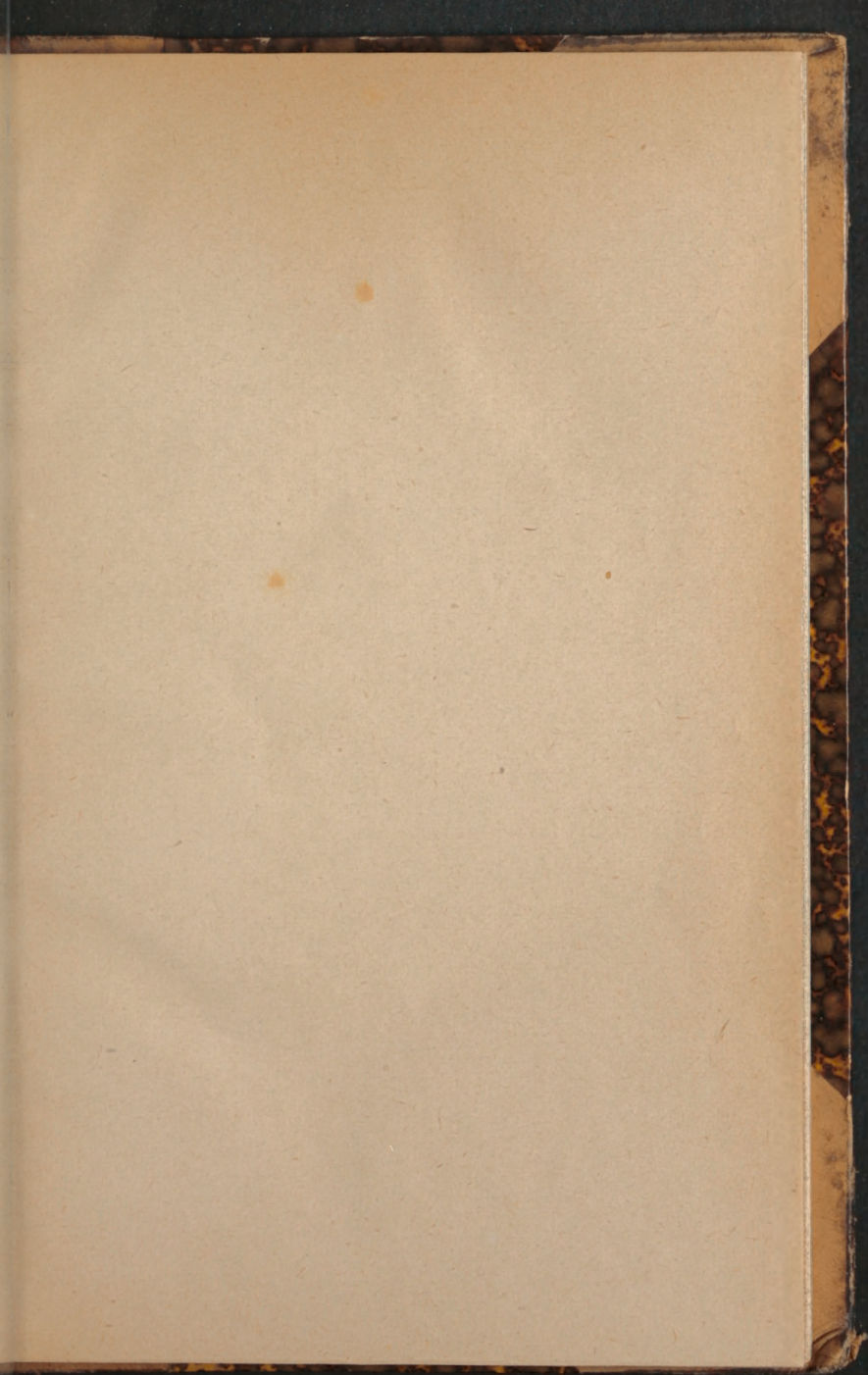
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020101297

ET FORSPIL

ET FORSPIL

SKUESPIL I TO AKTER

AF

EMMA GAD

KJØBENHAVN
DET SCHUBOTHEske FORLAG

— LYBECKER & HIRSCHSPRUNG —

1894

Kjøbenhavn. — Græbes Bogtrykkeri.

PERSONERNE:

RITMESTER HELMUTH RABEN.
CHARLOT, hans Hustru.
FRU ANNE SOFIE HJELM, hans Søster.
PROFESSOR LEMMING.
LØJTNANT KASBERG.
ET PAR BESØGENDE DAMER.
EN TJENER.

Handlingen foregaar i Kjøbenhavn.

FØRSTE AKT.

En elegant og hyggelig Dagligstue hos Rabens. I Baggrunden Udgang til Entreen. Til højre Dør til Rabens Værelser, til venstre Dør til den øvrige Lejlighed. Paa et lille Bord i Forgrunden staar et Theservice.

FØRSTE SCENE.

Charlot. Løjtnant Kasberg. En besøgende Dame.
Senere Raben og Professor Lemming.

CHARLOT

(ved Døren, tager Afsked med en Dame).

Tak for Besøget, kære Baronesse!

DAMEN.

Jeg beder! Farvel og paa Gensyn!

CHARLOT.

Hils hjemme.

DAMEN.

Tak.

(Hun gaar ud i Baggrunden. Man ser en Tjener aabne Yderdøren for hende. Charlot kommer tilbage.)

CHARLOT

(sætter sig).

En Kop The endnu, Løjtnant Kasberg?

LØJTNANT KASBERG

(ligeledes).

Nej, jeg takker, jeg har kun drukket den ene Kop, fordi Ritmesterinden havde skænket mig den.

CHARLOT.

Tænk et saadant Offer for min Skyld.

LØJTNANT KASBERG

(ser paa hende).

For Ritmesterinden vil jeg gøre alt.

CHARLOT

(smiler).

Dog ikke drikke to Kopper The. Naa, der var altsaa kedeligt hos Grevinden i Gaar?

LØJTNANT KASBERG.

Det siger jeg ikke. Der var vist overordentlig livligt for Andre, Arrangementet var meget smagfuldt og Souper'en særdeles righoldig.

CHARLOT.

Naa —

LØJTNANT KASBERG.

Der var kun kedeligt for mig, fordi Ritmesterinden ikke var der.

CHARLOT.

Hør, jeg har Dem mistænkt for, at De øver Dem paa mig i at gøre Kur.

LØJTNANT KASBERG.

Det er ved Gud sandt, hvad jeg siger. Ritmesterinden er for mig den Sol, der lyser op i enhver Salon.

CHARLOT.

Ja, jeg ved nok, at jeg i Dem har en trofast og varm Beundrer.

LØJTNANT KASBERG.

Mer end varm! Glødende!

CHARLOT.

Især til Hest.

LØJTNANT KASBERG.

Nej, Ritmesterinden maa virkelig ikke tro — ja, det vil sige — naturligvis beundrer jeg ogsaa Ritmesterinden i Ridedragt, især i den brune engelske, den sidder bedst, men det er dog her, i Deres egne Omgivelser, at Ritmesterinden har gjort et saa — overordentligt Indtryk paa mig, og just derfor har jeg en lille Anmodning paa Hjertet.

CHARLOT.

Naa — sig frem!

LØJTNANT KASBERG.

Hvis jeg turde have Lov at haabe, at jeg

engang turde bede om Tilladelse til at fotografere
Ritmesterinden her i Deres Hjem —

CHARLOT.

Med stor Fornøjelse.

LØJTNANT KASBERG.

Tusind Tak. Det Billede skal være mit
kæreste Klenodie, som jeg skal betragte i mine
mørke Timer.

CHARLOT.

Herregud, hvorfor netop i dem?

LØJTNANT KASBERG

(sukker).

Jo, naar jeg trænger til at tænke paa, at der
dog findes noget, som er lyst og straalende i dette
triste Liv. Mit Apparat er ganske storartet, af
de bedste franske — jeg har nyligt anskaffet det.

CHARLOT.

Det er Skade, at De ikke kan fotografere
Dem selv.

LØJTNANT KASBERG.

Ja, jeg fristes næsten til at sige det samme.
Forleden blev jeg taget af i Gala, iøvrigt ganske
vellykket, men saa lægger Klodrianen ikke Mærke
til, at den ene Side af mit Overskæg er drejet
opad og den anden nedad — jeg anede det jo
ikke.

CHARLOT.

Det ser vist pikant ud — det Billede maa De give mig.

LØJTNANT KASBERG.

Det vil naturligvis være mig en stor Ære, hvis Ritmesterinden vil give mig en lille Plads i Deres Album — (ser paa hende) ja, forstaar sig — jeg vilde heller have den i Ritmesterindens Hjerte —

CHARLOT.

Der er lidt mere optaget.

(Raben kommer ind fra Baggrunden).

LØJTNANT KASBERG

(rejser sig hurtigt).

Ah, Ritmesteren!

RABEN.

Goddag, Kasberg, sæt Dem dog ned. Det er ikke min Mening at ville forstyrre Deres tête-à-tête med min Kone. De ved, jeg er klog nok til sjældent at vise mig paa hendes Modtagelsesdage.

LØJTNANT KASBERG.

De er jo heller ikke saa morsomme — jeg mener — de Besøgende.

CHARLOT

(sukker).

Ikke altid.

RABEN

(ler).

Da synes De dog ikke at kede Dem, bedste Kasberg. Jeg hørte allerede Deres kære Stemme her inde, før jeg gik ud, og i Mellemtiden har jeg købt — lad mig se — en Paraply, to Kasser Cigarer — et Par Hansker og hvad mere —

LØJTNANT KASBERG

(forlegen).

Sagen er den — her var et Par franske Damer, og da jeg har særlig Interesse for Fransk, saa bad Ritmesterinden mig —

RABEN

(slaar ham paa Skulderen).

Saa meget desto bedre, siden det giver mig Lejlighed til i Forbigaaende at hilse paa Dem, inden jeg trækker mig ind i min Hule.

TJENEREN

(melder i Døren).

Professor Lemming!

(Lemming kommer ind fra Baggrunden)

LEMMING

(hilser).

Goddag! Jeg har tilladt mig at komme, Frue, for at bringe Dem den Bog, De ønskede.

CHARLOT.

Mange Tak. (forestiller.) Professor Lemming, Løjtnant Kasberg!

RABEN.

Velkommen, kære Hr. Professor! Tilgiv, at jeg er nødt til straks at forlade Dem, min Tid er desværre optagen. Men da Herrerne, som bekendt, om Formiddagen nærmest kommer for at nyde godt af Damernes Selskab, saa ved jeg, at jeg overlader Dem i de bedste Hænder hos min Hustru.

(Han giver ham Haanden og gaar ud til højre).

CHARLOT.

Vil Herrerne ikke tage Plads?

LEMMING

(ser misfornøjet til Løjtnanten).

Tak.

LØJTNANT KASBERG.

Maaske et Øjeblik.

CHARLOT.

En Kop The, Professor?

LEMMING.

Nej, jeg takker.

LØJTNANT KASBERG.

Det tillod jeg mig ogsaa at ytre til Ritmesterinden. The er en lidt flov Drik.

CHARLOT.

Jeg hørte Deres Foredrag i Aftes, Professor Lemming.

LEMMING.

Ja, jeg saa Dem.

LØJTNANT KASBERG.

I Aftes! Ritmesterinden var jo syg, og kom ikke til Grevinden.

CHARLOT

(lidt forlegen).

Aa, saa tager jeg fejl af Dagen. De ved maaske ikke, Løjtnant Kasberg, at det er Kunst-historikeren Professor Lemming, De her har for Dem.

LØJTNANT KASBERG

(rejser sig og hilser).

Overordentlig stor Ære! Jeg maa tilstaa, jeg er naturligvis ikke saadan bevandret i Professorens Fag — endnu ikke, men jeg interesserer mig særligt for Læsning — især lettere Lecture.

LEMMING.

Saa!

LØJTNANT KASBERG.

Jeg har overhovedet Interesse for de fleste Ting.

LEMMING.

Saa maa Løjtnantens Tid være stærkt optagen.

LØJTNANT KASBERG.

Ja, det er jo vanskeligt at faa Tid til alt midt i den megen Selskabelighed.

CHARLOT.

Og Løjtnanten er med Rette meget søgt.

LØJTNANT KASBERG.

Aa, Ritmesterinden er altfor elskværdig. Det kommer kun af, at naar man har mangeartede Interesser, saa passer man jo ind i de forskellige Kredse. Foruden i militære Cirkler, kommer jeg en Del i musikalske Huse; jeg dyrker nemlig selv lidt Musik.

LEMMING.

Saa —!

LØJTNANT KASBERG.

Jeg har altid haft megen musikalsk Sans — ja, jeg komponerer endogsaa lidt. Maaske Professoren tilfældigvis har truffet paa et lille Salon-stykke, jeg har kaldt «Blide Drømmerier?»

LEMMING
(ligegyldig).

Ja, maaske —

LØJTNANT KASBERG.

Ritmesterinden kender det.

CHARLOT

Ja, det er nydeligt.

LØJTNANT KASBERG.

Desværre er jeg ikke rigtig inde i Komposi-

tionslæren — ikke helt. Sagen er, at jeg ogsaa har megen Interesse for Sport.

LEMMING.

Naa —!

LØJTNANT KASBERG.

Jeg finder, Legemet har sin store Berettigelse — ja undskyld, Frue! For Eksempel Ridekunst interesserer mig levende. Den betragter jeg næsten som en Livsopgave.

CHARLOT.

Og i Dansekunst er Løjtnanten en Mester.

LØJTNANT KASBERG.

Aa, Ritmesterinden spøger. Professoren maa virkelig ikke tro — hi hi — man faar jo en Smule Øvelse i Aarenes Løb. Men jeg maa nok videre, jeg har en Del Visiter endnu — jeg vil tillade mig at trække mig tilbage.

CHARLOT

(lettet).

Farvel, Løjtnant Kasberg!

LØJTNANT KASBERG.

Jeg har jo den Ære at se Ritmesterinden i Aften hos Deres Tante, Gehejmeetatsraadinden! Jeg stoler altsaa paa, at Ritmesterinden erindrer at notere mig for Kotillon. Hr. Professor — jeg har den Ære — har glædet mig overordenlig — farvel.

(Han hilser og gaar ud i Baggrunden.)

ANDEN SCENE.

Lemming. Charlot.

LEMMING.

Endelig gik han! Vi er alene, og jeg har Dem for mig selv. Men De ser saa alvorlig ud. Er De vred, fordi jeg kom?

CHARLOT.

Nej.

LEMMING.

Jeg har skrevet til Dem.

CHARLOT.

Skrevet — til mig?

LEMMING.

Ja, kun nogle Ord. Men saa — da Brevet var vel afsted, saa kunde jeg ikke modstaa at faa Dem at se, og saa brugte jeg det Paaskud med Bogen. Jeg vidste jo, at De var hjemme.

CHARLOT.

De er bestandig velkommen, som mine andre Venner.

LEMMING.

Tal ikke saa koldt. Hvis jeg ikke er andet for Dem, end Deres andre Venner, saa bryder jeg mig ikke om at være velkommen. Jeg vil ikke have Dem tilfælles med andre — for mig har De intet tilfælles med andre Kvinder.

CHARLOT.

Husk vor Overenskomst. Jeg har jo saa ofte sagt Dem, at jeg ikke vil høre Dem tale paa den Maade. De mener det jo ikke. Sæt Dem ned og tal fornuftigt.

LEMMING.

Mener jeg det ikke! Jeg mener overhovedet kun Dem. Jeg er saa optaget af Deres Væsen og Ynde, at jeg i Deres Nærværelse knapt er mig selv mægtig.

CHARLOT.

De taler jo vildt og aldeles ikke fornuftigt.

LEMMING.

Ja, det er Vanvid af mig, naar jeg stræber at vinde Dem. Hvad kan jeg byde Dem, hvad formaar jeg over Dem. Hvor ulige staar vi ikke overfor hinanden! De, saa forfinet, saa vant til Beundring, saa enig med Livet, saa sikker paa dets Lykke, og jeg, grim, kejtet, halvgammel, færdig med saa meget, kun higende efter eet — efter Dem, Deres Kærlighed. Jeg kan ikke klare min egen Sjælstilstand. Egentlig nærer jeg intet-somhelst Haab. Hvorfor skulde De vel forelske Dem i mig, men alligevel er mit Ønske saa brændende, at det er lige ved at være Forventning, og saa meget er De for mig, at jeg kunde nøjes med Lidt, blot jeg vidste, at De brød Dem en Smule om mig. Er jeg intet for Dem?

CHARLOT.

Jeg ved det ikke.

LEMMING.

Og dog er De alt for mig. Jeg ser mig blind paa Dem, blind for alt andet. Er det da underligt saa, om jeg ønsker, at Deres Tanke undertiden mødte min.

CHARLOT.

Bedst var det, om vi aldrig mere saas.

LEMMING.

Hvorfor — De er altsaa dog bange —

CHARLOT

(hurtigt).

Nej, vist ej, men jeg vil ikke føre en saadan Samtale igen. Jeg maa leve i Ro, i de Former, jeg er vant til, og De forstyrrer og forvirrer mig. Lad mig i Fred. Vi kunde maaske være Venner, men De vil ikke.

LEMMING.

De tænker ikke paa, hvordan jeg føler og lever. Jeg er ikke glad og lever ikke i Fred — det gør sjældent Den, der har noget at sige sine Medmennesker, som de ikke vil høre. Jeg bruger min Pen og min Tale som Vaaben, og Andre kriger igen med mig. Og denne Kamp foregaar ligesom i Mørke uden Mandefald, men ogsaa uden Sejr. De er for mig det lyse Element, som En-

hver trænger til i sit Liv. Der er som en Glorie om Dem af Finhed, Stolthed — Lystighed, og efter den meget gamle Regel, saa flagrer jeg som en Myg mod Lyset.

CHARLOT.

Hvor er De kommen paa de Tanker?

LEMMING.

Jeg har tænkt saaledes fra første Gang, jeg saa Dem. Jeg er ikke saa sentimental, som jeg synes Dem, og som hverken mit Udseende eller min Alder tillader mig. Jeg kan baade forstaa Spøg, og — De vil næppe tro det — tage hverdagslige Ting og Mennesker let. Maaske jeg formaaede mere over Dem, hvis jeg ikke brugte saa stærke Ord, der falder som Granater i Deres fredelige Stue.

CHARLOT.

Saa forsøg det!

LEMMING.

Aa, Fru Charlot, De har en Maade at sige sligt paa, som nok kan gøre en gammel Literatus hed i Hovedet. De er saa mangfoldig.

CHARLOT.

Jeg er ganske enkelt, naar ikke De sønderdeler mig — nej, sig nu, hvad De vilde.

LEMMING.

Ja altsaa, jeg kunde bære mig helt anderledes ad, naar det ikke var for den Hjertebankens Skyld.

CHARLOT.

Hjertebanken?

LEMMING.

Hvor jeg saa Dem, paa Gaden, i Teatret, selv om der var mange Alen imellem os — hvor jeg saa Deres slanke Skikkelse og mødte det underlig æggende, men ogsaa forbeholdne og ligegyldige i Deres Blik — og senere, da jeg lærte Dem at kende — fra det Øjeblik, jeg kom i Deres Nærhed og til længe efter, De var forsvunden, saa bankede mit Hjerte, som det skulde sprænges, og Blodet fór mig til Hovedet — jeg saa — ikke rødt, men lyst, Glorien om Dem. Jeg kunde ikke bære mig ad som et fornuftigt Menneske, ikke som Den, jeg er til Hverdagsbrug. Derfor, hvis De engang gav Dem hen til mig, saa vilde jeg føle saa stærk en Lykke, at jeg ikke skulde undres, om mit Hjerte brast derved. Ja, nu er jeg igen højtidelig; jeg kunde misunde Løjtnanten hans Dans og hans Sport og hans sjældne Konversation. Jeg udtrykker mig som en Huspostille.

CHARLOT.

Jeg har aldrig hørt Nogen, der talte saadan.

LEMMING.

Hvordan skal jeg forstaa det?

CHARLOT.

De ved godt, hvad Magt De har. Hvis jeg ikke havde følt Interesse for Dem, sad De da her?

LEMMING.

Nej, det er sandt, tilgiv mig — jeg er ikke taknemlig. De var god imod mig, da jeg første Gang vovede at tiltale Dem.

CHARLOT.

Hvor kunde De — uden at kende mig.

LEMMING.

Hvad skulde jeg gøre! Jeg havde i Aar og Dag næret det Ønske at tale med Dem. De var nu engang for mig det Attraaværdigste, som denne By rummer, og jeg er jo desuden af Fag Skønhedsdyrker, studerer gammel Skulptur og nyt Maleri, men egentlig bryder jeg mig kun i Kunst om det Frygtløse, det Storladne — naa ja, jeg brændte mine Skibe. Jeg tænkte — støder hun Dig bort, saa er Du ikke værre faren end før, og gør hun det ikke, saa har Du større Held, end Du fortjener. Saa var det, jeg gik hen og sagde noget dumt om, at jeg havde set Dem paa min Forelæsning og gjerne vilde hilse paa Dem, og faa Minuter efter sagde jeg meget stærkere Ord. Blev De vred?

CHARLOT.

Aa nej, det var kun straks. Jeg er ikke vred, kun betaget, ligesom angst for, at en Mand

som De, saa fuld af Aand og Tanker, har kunnet blive opfyldt af mig. De tager helt fejl af mig. Jeg er ikke begavet, ikke elskværdig — ikke altid, ikke engang smuk. Det er kun Deres egen Følelse, der kaster en Glans over mig, som slet ikke er der.

LEMMING.

Hvad gør det mig, om den ikke er der for Andre, naar den er der for mig. Ja, for mig er De smuk som Ingen. Andre kan have ligesaa dybe Øjne, ligesaa ferskenfin Farve, men dette Noget, man ikke har Ord for, det, der lokker og drager, det, der tænder Sind og Sanser i Lue, det har kun De — for mig.

CHARLOT.

Jeg beder Dem, tal om noget andet.

LEMMING.

Fru Charlot, Ejendom og Liv kunde jeg give for at eje Dem, om det saa kun var en eneste Time.

CHARLOT.

Det sker aldrig. Alt, hvad De siger, er omsonst. Husk, jeg har givet et Løfte, og jeg bryder det ikke. Jeg er bleven opdragen til at holde, hvad jeg har lovet, og gøre min Pligt, og det vil jeg — det vil jeg — til det sidste.

LEMMING.

Er De lykkelig i Deres Ægteskab?

CHARLOT

(tøvende).

Ja. Ja, det er jeg. Men hvad giver Dem Ret til at gøre det Spørgsmaal?

LEMMING.

Jeg har ingen Ret. Jeg spørger, fordi jeg er skinsyg, og fordi jeg elsker Dem.

CHARLOT.

Men jeg elsker ikke Dem, jeg vil det ikke.

LEMMING.

De maa komme dertil, saa sandt jeg ikke giver tabt.

CHARLOT

(farer sammen).

Aa min Gud, hvad skal dette blive til! Hvad har jeg gjort for, at De kommer og forstyrrer mit Liv. Gaa heller — lad mig være, lad mig leve i Fred.

LEMMING.

Jeg lader Dem ikke i Fred, førend Deres Ord spærrer mig alt Haab.

CHARLOT.

Jeg tror ikke engang, hvad De siger — hvor kan jeg det! Jeg ved jo, De er kvindekær. Hvor Mange har De elsket og attraaet og faaet og glemt, og til Hver har De sagt det samme.

LEMMING.

De tager fejl. Et Menneske fornyes gennem en ny Følelse, det er, som skiftede vi Hjerte og Sjæl. Hvad jeg føler for Dem, har jeg aldrig før følt.

CHARLOT.

Kan De da love, at De vil elske mig bestandig?

LEMMING.

Nej, det kan jeg ikke. Ingen kan svare for sin hele Fremtid i Skæbnens Tumlen om med Mennesker; ikke engang idel Lykke kan jeg love Dem, med Lidelser og Kamp vil den være isprængt for Dem som for mig. Men jeg kan love Dem, at De vil raade over en Kærlighed, som De aldrig finder Magen til, hvor attraaet og beundret De end er. Det vilde De vide, hvis De blot kunde forstaa, hvor jeg elsker Dem.

CHARLOT

(afværgende).

Jeg beder Dem — til

TJENEREN

(aabner Døren og melder):

Fru Hofjægermesterinde Hjelm!

CHARLOT.

Min Svigerinde!

(Anne Sofie kommer ind fra Entreen. Hun har Overtøj paa.)

TREDJE SCENE.

Charlot. Anne Sofie. Lemming.

ANNE SOFIE.

Goddag Charlot! Se her har Du mig.

CHARLOT

(løber imod hende).

Anne Sofie — aa, min egen kæreste — er det Dig, aa, Gudskelov, Du kom.

ANNE SOFIE.

Jeg kan da ikke klage over nogen kølig Modtagelse, hvad Du Kære! Men Du glemmer at forestille mig.

CHARLOT.

Professor Lemming — min Mands Søster, Fru Hjelm! Min egen, kære, eneste Svigerinde, En, der er noget ved, kan De tro.

ANNE SOFIE.

Du giver Professoren altfor gode Tanker om mig, Barn, men jeg kan jo heller ikke beklage mig over at blive rost i det Øjeblik, jeg skal gøre Bekendtskab med en berømt Mand.

LEMMING.

Den, De med Urette kalder berømt, føler sig i dette Øjeblik meget ringe overfor Dem, Frue, der saa godt forstaar den Kunst — den største af alle — at gøre Dem elsket.

ANNE SOFIE.

Det er en Idé, hun har, min lille Charlot, at holde saa meget af mig. Jeg forsikrer Dem, det er dumt af hende.

CHARLOT.

Tro hende ikke.

ANNE SOFIE.

Men lad mig sidde ned og tage Del i Deres Samtale, hvor den slap.

LEMMING.

Nej, jeg vil tage Afsked, jeg har allerede altfor længe lagt Beslag paa Deres Svigerinde. Men det er sandt, jeg glemmer rent Aarsagen til mit Besøg — (tager en Bog op af Lommen) en Bog, som jeg lovede at bringe Fruen.

CHARLOT

(ser paa den).

Aa Tak — med mit Navn.

ANNE SOFIE.

Maa jeg se Haandskriften. «Til Fru Charlot Raben» — det var da et morsomt lille knirket R., Professoren skriver.

LEMMING.

Ja, det er en slem Skrift, og Indholdet er ikke meget bedre.

ANNE SOFIE.

Skal vi sige imod, Charlot, eller skal Professoren for en Gangs Skyld narres for en Artighed?

LEMMING.

Har De, mod Forventning, noget Godt at sige om mig, vil De saa ikke vente, til jeg er gaaet.

CHARLOT

(blader i Bogen).

Men Deres Foredrag om Renaissancens Skulptur er jo ikke heri.

LEMMING.

De er ikke trykte, men hvis De har Lyst til at læse dem i Manuskript, vil det være mig en Ære.

CHARLOT.

Tak, det er næsten for meget.

LEMMING.

Jeg skal bringe dem i Aften.

CHARLOT.

I Aften er jeg ikke hjemme — ja, det er i alt Fald tvivlsomt.

LEMMING.

Hvis jeg ikke er saa heldig at træffe Fruen, skal jeg aflevere Pakken ved Døren.

ANNE SOFIE

(giver ham Haanden).

Det har glædet mig at gøre Deres Bekendtskab.

LEMMING.

Saa har jeg altsaa Lov at haabe, at der gives mig Lejlighed til en Fortsættelse.

(Han hilser og gaar ud gennem Entreen.)

FJERDE SCENE.

Anne Sofie. Charlot.

ANNE SOFIE.

Ham har jeg ikke før set i dit Hus.

CHARLOT.

Nej, jeg — vi har for temmelig nyligt gjort Bekendtskab med ham. Vi har truffet ham hos Doktor Smiths — Du ved, vor Læge. Med dem har jeg fulgtes nogle Gange og hørt hans Forelæsninger.

ANNE SOFIE.

Og af Beundring for Forelæsningerne har Du saa indbudt ham?

CHARLOT.

Aa, jeg ved ikke, han interesserer mig.

ANNE SOFIE.

Saa vidt jeg har hørt, har han mange Modstandere, endog Fjender.

CHARLOT.

Det er netop det, jeg kan lide. Han har hidsige Fjender og varme Venner; det viser, at

han er et Menneske med Karakter, En, det er værd at strides om.

ANNE SOFIE.

Ja saa! Gør han Kur til Dig?

CHARLOT

(lidt usikker).

Vist ikke! Og selv om saa var — Du ved, jeg er skudfri. Kurmageri faar man nok af, men endnu har jeg da ikke ladet mig besnære.

ANNE SOFIE.

Nej, heldigvis.

CHARLOT.

Men bevares, der staar Du jo endnu med Hat og Kaabe paa. (kalder paa Tjeneren.) Hans, kom og tag Hofjægermesterindens Tøj! Og Hellmuth, som ikke ved, at Du er kommen, naa, hvor han bliver glad. (kalder ud ad Døren til højre.) Hellmuth, kom, skal Du se, hvem her er.

(Raben kommer ind fra højre.)

FEMTE SCENE.

Raben. Charlot. Anne Sofie.

RABEN.

Nej, hvad ser jeg, Anne Sofie! (tager hende om Hovedet.) Du kære Søster, det var da et velkomment Besøg.

ANNE SOFIE.

Det glæder mig at høre; Familiebesøg er ikke altid velkomne.

RABEN.

Hvor kan det være, at Du saa uanmeldt kommer til Byen?

ANNE SOFIE.

Jo Du, jeg skammer mig næsten ved at sige det, men jeg gamle Kone fik paa engang Lyst til at komme med til Bal hos Tante Karoline i Aften.

RABEN.

Du bliver min Sandten Ballets Dronning, saa godt som Du ser ud! Stadig lige ung og frisk!

ANNE SOFIE.

Det er Landluften, Du smigrer, min Ven, ikke mig. Ja, sund er den, men man bliver lidt dum af den, og saa glad jeg end er ved min solbrændte Hofjægermester og mine fire søde Unger og mine Blomster og mine Høns og Grise, saa har man dog godt af at se lidt andet, og derfor pakkede jeg en Selskabskjole i Kufferten og rejste herind sammen med en fed Kalkun til Charlot, for at bede, om I vil tage mig paa Slæbetov i Aften.

RABEN.

Om vi vil!

CHARLOT.

Men Du bliver da lidt hos os, ikkesandt?

ANNE SOFIE.

Ja, til i Morgen tidlig; min Permission varer ikke længer.

CHARLOT.

Aa, bliv nogle Dage, hører Du! Jeg vil saa gjerne beholde Dig.

ANNE SOFIE.

Ja, Tak skal Du have, men jeg maa afsted igen i Morgen, før Fanden faar Sko paa; jeg skal staa Fadder til Forpagterens lille Pige.

CHARLOT.

Saa løber jeg ud og siger Besked om dit Værelse — jeg kommer straks igen. Jeg maa jo passe paa Minuterne, siden jeg beholder Dig saa kort.

(Hun gaar ud til venstre.)

SJETTE SCENE.

Raben. Anne Sofie. Senere Charlot.

RABEN.

Og din Mand vilde ikke med?

ANNE SOFIE.

Nej, han har travlt. Vi bygger jo en Fløj til Gaarden.

RABEN.

Til de mange Gæster!

ANNE SOFIE.

Ja, Du ved, det er min eneste Livsfilosofi at stræbe at se saa mange glade og sunde Ansigter omkring mig som muligt (sætter sig ved Siden af ham). Naa, min hjerte Broder, lad mig saa høre lidt om, hvordan I lever herinde.

RABEN.

Jo saamænd, ved det Gamle.

ANNE SOFIE.

Jeg synes, Charlot ser lidt sart ud.

RABEN.

Jeg tror da ikke, hun fejler noget, Gudskelov. Men Du ved, hun har jo altid været nervøs, og det er næsten foruroligende, som det har taget til her i den sidste Tid. Ja, sød og indtagende er hun jo, men saa urolig, saa fuld af Paafund.

ANNE SOFIE

(eftertænksom).

Saa!

RABEN.

Snart farer hun rundt til Selskaber og Forlystelser, snart siger hun nej til alt. Saa sværmer hun for Heste og Bulldogger og saa for Æstetik og Kammerkoncerter. Den ene Dag er det sort Kaffe, det staar paa — den næste Benediktiner-

likør — lystig og nedslaaet, sværmerisk og pirrelig om hinanden.

ANNE SOFIE.

Hm!

RABEN.

Ja Du — ærligt talt — det er lidt trættende.

ANNE SOFIE.

Det forstaar jeg godt, men husk, hun har hele sit Liv været forkælet og rig, og hun har ingen Børn — savner den Ballance i sin Tilværelse.

RABEN.

Ja, sandsynligvis var det et naturligere og sundere Liv at være en Vaskerkone med syv Børn, men det er hun nu engang ikke, og hvad Behageligheder angaar, saa ved jeg da ikke de Livets Goder, hun ikke har.

ANNE SOFIE.

Nej, men hun har altid haft dem, saa virker de ikke. Sig mig, hvad gør Du for at modarbejde den Uro hos hende?

RABEN.

Hvad skal jeg gøre! Jeg haaber, at jeg er upaaklagelig som Ægteemand — saa vidt muligt opmærksom og føjelig —

ANNE SOFIE.

Ja, Du er jo saa elskværdig, Hellmuth.

RABEN.

Vist ikke, men idetmindste er jeg altid i jævnt godt Humør.

ANNE SOFIE.

Men taler Du meget med hende?

RABEN.

Hvordan?

ANNE SOFIE.

Er I meget for hinanden — er jert Forhold ungt endnu?

RABEN.

Ungt. Vi har været gifte i over ti Aar.

ANNE SOFIE.

Det har ikke noget at sige. Min Hofjægmester er stadig forelsket i mig, og hvad mere er, han fortæller mig det. Ja, nu ler Du, men jeg tror nu, at naar Ægteskabet bliver gammelt og trevent før Personerne, saa er det, at Faren trækker op.

RABEN.

Faren for hvad?

ANNE SOFIE.

Aa, ikke noget. Bliver der stadig gjort megen Kur til Charlot?

RABEN.

Hun gør jo altid megen Lykke, og der er vist som oftest en eller anden Beundrer, der lægger sit Hjerte for hendes Fødder.

ANNE SOFIE.

Naa — stadig!

RABEN.

Men det anfægter mig ikke. Jeg spørger aldrig.

ANNE SOFIE.

Ikke!

RABEN.

Jeg tror, det er baade det klogeste og det mest ridderlige. Klogt, fordi man dog ikke kan forhindre det, og ridderligt, fordi man maa have fuld Tiltro til sin Hustru — som Dame.

ANNE SOFIE.

Kan hænde, Du har Ret.

RABEN.

Og den Slags preller desuden ganske af paa Charlot. I sensuel Henseende er hun nærmest kølig.

ANNE SOFIE.

Tror Du? Naa ja, Du maa jo vide det.

RABEN.

Hun morer sig til en Tid ved et eller andet

Kurmageri, saa lader hun det falde og slaar sig paa andre Ting — gamle Miniaturportræter eller hvad hun nu kan finde paa. I Øjeblikket er det Kunsthistorie. Idetmindste løber hun til nogle Forelæsninger og faar Anvisning til Selvstudium af den celebre Professor Lemming, som desaarsag er indført her i Huset.

ANNE SOFIE.

Ja, han var her, da jeg kom.

RABEN.

Jeg begriber ikke, hvad Tiltrækning han kan have for Damer. Han er jo nærmest en uanselig Fyr at se paa.

ANNE SOFIE.

Men med en klog Pande og en indtagende Stemme.

RABEN.

Naa ja, mig tiltaler han ikke videre. Desuden — han er jo i sine Meninger temmelig — fri og passer egentlig daarligt her i Huset. Men Du ser, jeg følger mig og trøster mig med, at det æstetiske Lune næppe varer længere end de øvrige. Men hvad kommer saa! (sukker.) Maaske en Rejse til Orienten. Hør, Anne Sofie, kan Du ikke se at bringe lidt Ro over hende, Du, der er harmonisk og lever efter saa god og sund Moral.

ANNE SOFIE.

Nej Du, med den staar det kun daarligt til.

Jeg har aldrig kunnet forstaa, at der kan være een Moral for Alle, naar Alle er forskellige.

RABEN.

Men dine egne fornuftige Principer —

ANNE SOFIE.

Jeg er lykkelig, Brorlil, saa kommer man let fra Principerne.

RABEN.

Det er Charlot da ogsaa, skulde jeg mene.

ANNE SOFIE

(hurtigt).

Ja vist — ja.

RABEN.

Men jeg beder Dig, du har Indflydelse paa hende. Benyt den lidt!

ANNE SOFIE.

Meget indgribende kan den næppe virke til i Morgen tidlig Kl. 6, men den Tid, jeg har, skal jeg bruge, saa godt jeg kan.

RABEN.

Ja, gør det — Tak.

(Charlot kommer ind fra venstre)

CHARLOT.

Se saa, Anne Sofie, nu er din Rede i Stand.

Kun Skade, at Du flyver fra den ved Daggry,
som de andre Fugle.

RABEN
(rejser sig).

Derfor vil Du vist gjerne have den sjældne
Fugl lidt for Dig selv, saa at jeg, uden at blive
savnet, kan gaa ind og slutte et Brev.

ANNE SOFIE.

For os gjerne.

CHARLOT.

Ja, gaa Du kun.

RABEN
(ler og nikker til dem).

Det er kønt af jer, at I saa nødigt vil af
med mig.

(Han gaar ud til højre).

SYVENDE SCENE.

Charlot. Anne Sofie.

CHARLOT.

Ja netop, jeg vil have Dig for mig selv; jeg
haaber da ikke, her kommer flere Besøg. Se saa,
her sidder jeg godt, tæt ved Siden af Dig — jeg
fryser saadan i Dag.

ANNE SOFIE

(drager hende til sig).

Min lille Veninde!

CHARLOT.

Gid jeg tiere havde Dig hos mig, Du Kære — hos Dig har jeg Ro. Jeg synes, jeg kan sige alt til Dig, og jeg trænger saadan til En at tale med.

ANNE SOFIE.

Saa tal ud i Dag, læg hele dit Hjerte aabent for mig. Jeg skal sige Dig, jeg har en ubestemt Fornemmelse af, at noget her i Huset ikke er, som det skulde være.

CHARLOT.

Hvori finder Du det?

ANNE SOFIE.

For Eksempel nu her i dine første Ord. Hvor kan Du trænge til En at tale med, naar Du har Hellmuth.

CHARLOT

(usikker).

Der er jo saa meget, man ikke kan drøfte med Mandfolk.

ANNE SOFIE.

Med sin Mand kan man da tale om alt.

CHARLOT.

Men naar man nu ser forskelligt paa saa meget.

ANNE SOFIE.

Naar Du synes det, saa er det, fordi Du ikke er fornøjet. Charlot, er Du ikke det?

CHARLOT.

Jeg ved jo ikke, hvor meget et Menneske kan faa ud af sit Liv. (halvt til sig selv.) Eller maaske jeg dog ved det.

ANNE SOFIE.

Men Hellmuth er dog en Mand som faa, saa god og tilforladelig.

CHARLOT.

Det er han.

ANNE SOFIE.

Husker Du, Tante Karoline kalder ham den sidste Ridder.

CHARLOT.

Ja, med Harnisk paa.

ANNE SOFIE.

Hvad mener Du?

CHARLOT.

Jeg mener, der er saa langt ind til hans Lidenskab og hans Følelser og hans Nerver.

Umuligt at bevæge dem. Han forstaar ikke, ser ikke.

ANNE SOFIE.

Nej, synderligt skarpt lader han ganske vist ikke til at se.

CHARLOT.

Og ved du hvad, jeg synes, det er det vigtigste Ord af alle: At forstaa — næst efter det: At elske.

ANNE SOFIE.

Hellmuth er jo en rolig Natur, ligesom jeg.

CHARLOT.

Ja, det skal Du have Ret i. Han varmer En ikke op, hverken Sjæl eller Legeme; ja, det forstaar Du nu ikke, for han er vist en god Broder. Men jeg skulde dog finde noget andet hos ham.

ANNE SOFIE.

Du forlanger meget! Han er smuk, elegant, rig, og dertil mandig og godhjærtet — af dem, Alle maa synes om.

CHARLOT

(ivrig).

Aa ja, Du, den jævne Gemytlighed, der gør alting fladt og dagligdags. Aldrig noget uventet, aldrig en rask Svingning i Tanken. Ved han ikke paa en Prik, hvad der er rigtigt, og hvad

der er galt! Og Ret har han i det, ja vist, Ret og Elskværdighed og Hæderlighed og Pligtfølelse i Skuffer — til at trække ud efter Behag. Han gør Livet til en takfast Marsch henad Landevejen, saa man faar Lyst til Sideveje og Spring.

ANNE SOFIE.

Glem ikke, hvor han holder af Dig.

CHARLOT.

Ja, som af en behagelig Vane, men den Følelse, der river med, og tænder Ild, den ligger ikke under hans Kommando.

ANNE SOFIE.

Det synes jeg ikke, Du før har savnet hos ham. Hvorfor gør Du det nu?

CHARLOT

(nervøst).

Aa, lad os ikke tale om mig. Fortæl mig, hvad Du skal have paa i Aften — har Du dine Diamanter med — vil Du laane mine?

ANNE SOFIE.

Dem skal Du vel selv have paa.

CHARLOT.

Jeg — nej! Naa jo — maaske.

ANNE SOFIE.

Jeg glæder mig virkelig.

CHARLOT.

Du synes altsaa, at saadant noget — et Bal — er morsomt?

ANNE SOFIE.

Ja, hvorfor ikke, det morer mig at se mine Venner en enkelt Gang under en festlig Form.

CHARLOT.

Venner — ja, Du er lykkelig, Du kan have Venner! Mig er de saa slemme til at blive forlibte i — hvorfor — sig mig det! Du skulde have set en russisk Oberst forleden, han lignede en Faun, da han saa paa mig — uf! Aa, hvor her er hedt, er her ikke?

ANNE SOFIE.

Og for lidt siden frøs Du. Min egen lille Charlot, Du er saa febrilsk; hvad er der i Vejen med Dig?

CHARLOT.

Ingenting! Hvad skulde være i Vejen — jeg er blot lidt træt; jeg har maaske redet for langt i Morges. Aa ja — ja, Du kan sagtens, Anne Sofie, Du er saa tryk i din rolige Lykke, men den er ikke til for mig Stymper. Vil Du ikke have en Kop The?

ANNE SOFIE.

Nej Tak.

CHARLOT

(skænker).

Det vil jeg! Tænk, at jeg tidt kan drikke tre fire Kopper kulsort The i Træk.

ANNE SOFIE.

Det maa Du ikke. Det hidser.

CHARLOT.

Ja, det er netop derfor. Det gør En saa underlig lysvaagen.

TJENEREN

(kommer ind med et Brev).

Et Brev til Fruen.

CHARLOT

(sætter hastigt Koppen fra sig).

Et Brev! Kom, giv mig det.

(Hun river det op, ser, hvor langt det er, og putter det i Lommen.)

(Tjeneren gaar ud.)

ANNE SOFIE.

Læs dog dit Brev, lad dig ikke forstyrre af mig.

CHARLOT

(forlegen).

Vist ej, det haster ikke. Jeg vilde kun se, fra hvem det var.

ANNE SOFIE.

Naa, fra hvem da?

CHARLOT.

Det var fra Tante Karoline. Hun beder mig om at komme tidligt i Aften.

ANNE SOFIE.

Saa —! (ser paa hende og tager Konvoluten op fra Gulvet.) Det er løjerligt, Tante Karoline er paa sine gamle Dage kommen til at skrive præcist det samme lille knirkede R, som din Ven Professoren.

CHARLOT.

Det maa være — det er ved et Tilfælde.

ANNE SOFIE.

Charlot, hvornaar er Du begyndt at lyve for mig?

CHARLOT

(kaster sig i hendes Arme).

Aa nej, nej, det kan jeg ikke. Brevet er fra ham.

ANNE SOFIE.

Jeg beder Dig, giv mig det saa, og lad mig rive det itu.

CHARLOT

(trækker sig tilbage).

Nej, jeg vil læse det — ingen Magt faar det fra mig.

ANNE SOFIE.

Du sagde før, at Ingen endnu havde kunnet besnære Dig. Er Du sikker paa, at Du ikke tager fejl?

CHARLOT.

Aa, Anne Sofie, til Dig, min eneste kære
Veninde, til Dig maa jeg sige Sandheden. Jeg er
bange for, at han har mig i sin Magt.

TJENEREN

(kommer ind og melder).

Fru og Frøken Løwenfeldt!

ANNE SOFIE

(sagte).

Charlot — jeg maa — jeg vil vide alting.

(To Damer kommer ind fra Entreen. Charlot søger at fatte sig
og gaar dem i Møde.)

DEN ENE DAME.

Goddag, kære Fru Raben —

ANDEN DAME.

Goddag — Charlot —

Tæppet falder.

ANDEN AKT.

Samme Stue hos Rabens. Det er Aften, flere tændte Lamper staa paa Bordene. Tjeneren er beskæftiget med at sætte Skærm paa en Lampe.

FØRSTE SCENE.

Raben (læser i et Tidsskrift). **Charlot** (sidder ubeskæftiget i en Lænestol).

RABEN

(til Tjeneren).

Lad mig faa Lampen lidt nærmere, Hans — Tak. Husk saa at lægge mit Tøj frem, almindelig Selskabsdragt med hvidt Halstørklæde og smaa Ordener.

TJENEREN.

Ja, Hr. Ritmester!

(Han gaar ud til højre.)

RABEN.

Jeg synes, Du er saa tavs, Charlot, er Du ikke i godt Humør?

CHARLOT.

Hvordan — jeg! Jo, udmærket. Kun lidt træt.

RABEN.

Det er sagtens af de mange Besøg i Dag.

CHARLOT.

Ja, formodentlig.

RABEN

(efter et Ophold).

Det er dog utroligt, hvad man maa se paa Tryk. Her er sandfærdigt en Indsender, som vil fastholde, at Generalstabsofficererne bør have hele den afgørende Indflydelse paa Hærvæsenets Ledelse. Jeg beder Dig, en matematisk Beregner, hvor kan han have andet end et blot og bart teoretisk Kendskab til Kommandoføring og Administration?

CHARLOT

(adspredt).

Ja, sandsynligvis.

RABEN.

Og derved kommer der jo en højst uheldig Modsætning mellem de lærde og de praktiske Regimentsofficerer. Hvad det kommer an paa, er at have Ben i Næsen, og man er Pinedød ikke garanteret mod at tabe Hovedet i det afgørende Øjeblik, om man saa nok saa meget har staaet ved Generalstaben.

CHARLOT

(søger at være med).

Jeg vidste ikke, at der var en General Stabel.

RABEN

(ler).

Jo, i din Hjerne. Jeg maa sige, min kære Charlot, det er ikke meget lønnende at underholde sig med Dig om fornuftige Ting. Var det ikke tænkeligt, at Du ved Lejlighed kunde søge at udstrække dine forskellige Interesser ogsaa til det, der hører ind under mit Fag.

CHARLOT.

Vær ikke vred, mine Tanker var andetsteds.

RABEN.

Unægteligt.

CHARLOT.

Du ved, de er lidt omstrejfende.

RABEN.

Jeg indrømmer, de er sjældent, hvor mine er.

CHARLOT

(lytter).

Jeg synes, jeg hører Løjtnant Kasbergs Stemme derude.

RABEN.

Naa — igen! Hør, han flytter vist snart helt herhen.

(Løjtnant Kasberg kommer ind fra Entreen. Han er i Selskabsdragt.)

ANDEN SCENE.

Raben. Charlot. Løjtnant Kasberg.
Senere Anne Sofie.

LØJTNANT KASBERG.

Godaften Frue! Ah, Ritmesteren er ogsaa —
visibel.

RABEN

(ler).

Det lader ikke til at fornøje Dem særdeles,
kære Kasberg.

LØJTNANT KASBERG.

Bevares, Ritmesteren maa da ikke tro —
Sagen er blot, at jeg paa en Maade er i Ledtog
med Ritmesterinden —

RABEN.

Det lyder frygteligt.

LØJTNANT KASBERG.

Om en Overraskelse. Vi har aftalt, at jeg
skulde fotografere Ritmesterinden — til Ritmesteren.

RABEN.

Ah, jeg takker.

LØJTNANT KASBERG.

Blot et lille ugenert Genrebillede lidt fikst
arrangeret —, og da det ser ud til at blive særlig

klart Vejr i Morgen, saa tænkte jeg, at jeg paa Vejen til Gehejmeetatsraadinden kunde lade mit Apparat bringe herop og saa se lidt paa Forholdene i Forbigaaende.

RABEN.

De er velkommen.

LØJTNANT KASBERG.

Jeg har tilladt mig at lade min Oppasser stille Apparatet i Entreen.

RABEN.

Hvor De vil. Nu kan De jo se paa Forholdene, saa længe De vil, og saa følges med os til min Tante.

LØJTNANT KASBERG.

Tusind Tak, men ulejliger det Dem ikke?

RABEN.

Aldeles ikke, vi har Plads i Vognen.

LØJTNANT KASBERG.

Det vil naturligvis være mig overordentlig kært at køre sammen med Ritmesterinden — og Ritmesteren. (ser sig om). I denne Stue tror jeg ikke, at Lysforholdene vil stille sig gunstigt. Mit Apparat er lidt fordringsfuldt.

RABEN.

Men i Spisestuen, for Eksempel ved Frokosten.

LØJTNANT KASBERG.

Er det ikke lidt prosaisk!

CHARLOT.

Eller i mit Kabinet!

LØJTNANT KASBERG.

Ja, det vilde jeg naturligvis foretrække. Jeg havde tænkt mig Ritmesterinden anbragt i en af de blomstrede Stole i Morgennegligé med en opslaaet Bog i Haanden og et intelligent Udtryk.

CHARLOT.

Det maa De bibringe mig.

LØJTNANT KASBERG

(med et langt Blik).

Stol blot paa mig!

(Anne Sofie kommer ind fra venstre. Hun er i Selskabsdragt).

ANNE SOFIE.

Ih se Goddag, Løjtnant Kasberg! Lad mig se, livagtig den Samme paa nær Frisuren. Den er bleven lidt mere tyndhaaret.

LØJTNANT KASBERG

(hilser).

Hofjægermesterinden spøger.

ANNE SOFIE

(ler).

Nej, aldeles ikke!

RABEN.

Hør, Kasberg, kan De nu ikke tage Apparatet herind og fotografere min Søster med det samme.

ANNE SOFIE.

Ja —

LØJTNANT KASBERG.

Jeg tror ikke, det vilde blive vellykket ved Lys — ikke ganske! Skulde ellers glæde mig særdeles — en anden Gang! En saa udmærket Model — i fuldt Toilette.

RABEN.

Ja, Du er nok allerede fiks og færdig, Anne Sofie!

ANNE SOFIE.

Er jeg pæn?

RABEN.

Nydelig, som jeg ventede!

ANNE SOFIE.

Jeg skal sige Dig, jeg vilde gjerne have Tid til at passiare lidt med Charlot, inden vi tager afsted. Men nu ser jeg, at hun ikke engang har begyndt at klæde sig paa.

CHARLOT.

Nej, for jeg tager slet ikke med.

ANNE SOFIE.

Hvordan?

LØJTNANT KASBERG.

Ja hvordan — det siger jeg ogsaa.

ANNE SOFIE.

Og jeg, som er kommen ind for at følges med jer.

RABEN.

Ja, saa er det da ogsaa underligt, Charlot —

LØJTNANT KASBERG.

Og min Kotillon!

CHARLOT.

Den maa De danse med en Anden og se at trøste Dem.

LØJTNANT KASBERG.

Det er saa godt som umuligt.

CHARLOT.

Jeg tror, jeg har bedre af at blive hjemme, jeg trænger til Ro.

ANNE SOFIE.

Kan Du ikke vente med den Ro til i Morgen?

RABEN

(trækker paa Skulderen).

I Morgen ønsker vi maaske netop Adspredelse.

LØJTNANT KASBERG.

Ritmesterinden maa dog tage i Betragtning, at naar nu Hofjægermesterinden er kommen ind

for det Sammmes Skyld, og Gehejmekonferents —
Gehejmeetatsraadinden vil blive skuffet, jeg vil
ikke tale om os andre —

ANNE SOFIE.

Derfor tager hun ogsaa med, det skal jeg nok
være Mester for.

RABEN.

Godt, lad os saa se, hvad dine Talegaver for-
maar at udrette, i den Tid jeg klæder mig om.

(Han gaar ud til højre).

ANNE SOFIE.

Naa, lad mig saa tage fat paa at overtale
Dig, Charlot.

LØJTNANT KASBERG.

Jeg tør maaske have den Ære at hjælpe Hof-
jægermesterinden ?

ANNE SOFIE.

Nej, jeg takker, jeg vil have Æren for mig
selv.

LØJTNANT KASBERG

(bukker).

Jeg beder! Saa vil jeg gaa ind i Kabinettet
og forsøge at ordne Møblerne og Potteplanterne
lidt kunstnerisk til Fotograferingen i Morgen.

ANNE SOFIE.

Ja, gør det, kære Løjtnant Kasberg.

LØJTNANT KASBERG

(hilser).

Mine Damer —

(Han gaar ud til venstre.)

TREDJE SCENE.

Charlot. Anne Sofie.

ANNE SOFIE.

Naa, saadan er det, Charlot!

CHARLOT.

Hvordan — hvad mener Du?

ANNE SOFIE.

Du vil blive hjemme i Aften, fordi Du vil
tage imod Professor Lemming, ikke sandt?

CHARLOT.

Nej nej, vist ikke.

ANNE SOFIE.

Han sagde jo, han kom.

CHARLOT.

Det er ikke det. Jeg forsikrer Dig, jeg har
det ikke godt.

ANNE SOFIE.

Virkelig! Og dog er netop i Aften dine Øjne
saa forunderlig tindrende. Der er et Udtryk af

hemmelig Glæde i dit Ansigt, som jeg ikke kender.
 Charlot, sig mig, kommer det af Brevet, Du fik?

CHARLOT.

Nej nej, tro ikke det, men aldrig havde jeg tænkt mig, at et Brev kunde have Ord, der skrev sig saaledes ind i Ens Hjerte.

ANNE SOFIE.

Og saadan vil Du tage imod ham i Aften — alene, i den Stemning, Du er. Indser Du da ikke, Barn, at saa er Du fortabt.

CHARLOT.

Kun et Øjeblik maa jeg tale med ham, sige ham, at han ikke maa skrive til mig.

ANNE SOFIE.

Naa, Du vil altsaa have Brev igen i Morgen.

CHARLOT.

Spøg ikke med dette, Aa, jeg er saa ulykkelig, saa forvirret af tusinde modstridende Tanker.

ANNE SOFIE.

Fortæl mig nu, hvordan er det kommet, dette?

CHARLOT.

Jeg ved ikke selv.

ANNE SOFIE.

Har han længe talt til Dig om — om det, der stod at læse i Brevet?

CHARLOT.

Nej, jeg har jo ikke kendt ham saa længe.

ANNE SOFIE.

Men hvordan kunde han begynde?

CHARLOT.

Det var en Aften efter et af hans Foredrag — jeg var der med Smiths — saa kom han ud og fulgtes med os. Jeg mærkede godt, at han sagtnede Gangen, saa at vi to kom til at gaa alene; og saa sagde han pludselig, at han elskede mig, at han længe havde følt saadan — og andet mere —

ANNE SOFIE.

Det var dog en uhørt Dristighed.

CHARLOT.

Kun de Dristige vinder, siger man.

ANNE SOFIE.

Det viser i alt Fald, hvor han er fjærn og fremmed for alt Dit, for dine Sædvaner og Forhold og Omgivelser.

CHARLOT.

Jeg synes ikke, han er en Fremmed for mig.

ANNE SOFIE.

Dette ser mig broget ud. Hvad skal jeg gøre, hvad skal jeg sige — jeg har jo kun en

halv Time, nej, et Kvarter til at bringe Dig paa andre Tanker. Men Gudskelov da, at jeg kom i Dag; min egen kære, lille Charlot, lad mig dog forsøge at præke lidt Fornuft.

CHARLOT.

Det er for sent! Desuden — hvad hjælper det at præke. Du ved ikke, hvad det vil sige, at være Genstand for saa stærk en Følelse og Vilje.

ANNE SOFIE.

Nej Gudskelov. Men derfor ser jeg kold-sindigt paa det og kan advare Dig og redde Dig, inden det er for sent.

CHARLOT.

Anne Sofie, sig mig, har Nogen været forelsket i Dig, efter Du blev gift — og sagt Dig det?

ANNE SOFIE.

Lidt af sligt har vel Enhver oplevet, der ikke er en ren Grippenille.

CHARLOT.

Hvordan gik det saa?

ANNE SOFIE.

Det gik slet ikke.

CHARLOT.

Ved Du, hvad han siger?

ANNE SOFIE.

Hvem?

CHARLOT.

Aa, det ved Du jo. Han siger: «Det er altid vidunderligt at elske, men Den, der ikke har elsket i Løndom og i Frygt, ved ikke, hvor skønt det er.»

ANNE SOFIE.

Aa fy, det er et farligt Menneske. Han hvi-sker Dig Gift i Øret, og Du ser, hvor den allerede har virket paa dit Sind med Tvivl og Uro.

CHARLOT.

Ja — ja, det er sandt, jeg er saa angst og forpint, har været det lige siden. Jeg stræber og kæmper med mig selv, og dog! Jeg vilde ikke undvære at føle saadan, paa engang afmægtigt og stærkt, ligesom i Forventning om en stor Lykke, man har anet, men ikke kendt.

ANNE SOFIE.

En stakket Lykke! Forspillet kan være artigt nok, men Dramaet ender ufravigeligt med Anger og Sorg.

CHARLOT.

Det kan da Ingen vide bestemt.

ANNE SOFIE.

Enhver kan vide, og jeg ved — til Overflod, at det vil koste Dig Kval og Graad — bitre, stride Taarer —

CHARLOT.

Hvornaar er ikke Sorg blandet i Lykken!

ANNE SOFIE.

Jeg ved, at han vil trættes ved Dig, glemme Dig og aldrig tænke paa, hvad Du har ofret og tabt.

CHARLOT.

Sig, hvad Du vil! Jeg kan ikke tænke paa andet, jeg kan ikke jage ham ud af mit Sind.

ANNE SOFIE.

Men dette er jo Vanvid. Min egen Charlot, Du er i dette Øjeblik ikke Dig selv, derfor maa Du lade mig handle og tænke for Dig. Du ved da, at jeg holder af Dig?

CHARLOT.

Aa ja — ja!

ANNE SOFIE.

Og at jeg aldrig vilde gøre noget, som jeg ikke troede var til din Lykke?

CHARLOT.

Nej, det ved jeg.

ANNE SOFIE.

Saa hør dog efter, hvad jeg her siger. Vær ikke overilet, vær ikke helt blind — tænk over det. Fremfor alt, bliv ikke hjemme i Aften og rejs i Morgen hjem med mig.

CHARLOT.

Aa nej, jeg vil saa nødigt — tving mig ikke.

ANNE SOFIE.

Jo, jeg maa have Dig ud af dette. Du maa følge med os Andre i Aften. Du forstaar, hvis jeg sidenhen fik at vide, at det Uigenkaldelige var sket, at der var et mørkt Punkt i dit Liv, som altid vilde nage Dig, saa maatte det tynges paa mig, at jeg ikke havde formaaet at hjælpe Dig, da det galdt. Saa blev det jo et mørkt Punkt for mig ogsaa.

CHARLOT.

Frygt ikke for mig.

ANNE SOFIE.

Jo, det gør jeg, og jeg tror — med Rette. Jeg tror, Du er inde paa en Vej, hvor det er vanskeligt at stanse. Derfor, jeg beder Dig — kom nu og klæd Dig paa.

CHARLOT.

Jeg kan ikke, jeg har ikke engang min Dragt i Stand.

ANNE SOFIE.

Aa vis vas, den Sag skal vi nok klare sammen med din Jomfru. Kom nu, jeg beder Dig om det. Det vil gøre mig saare ondt, hvis Du siger Nej, for saa ved jeg, at det er Mundsvejr, det hele, naar Du siger, at jeg er Dig kær.

CHARLOT.

Nej, det maa Du ikke tro. (sukker.) Ja ja da, for din Skyld vil jeg gaa.

ANNE SOFIE

(glad).

Naa, det var Ret. Kom saa, og gør Dig i Stand.

(Løjtnant Kasberg kommer ind fra venstre.)

FJERDE SCENE.

Charlot. Anne Sofie. Løjtnant Kasberg.

ANNE SOFIE.

Hvad, er De allerede færdig med den kunstneriske Opstilling?

LØJTNANT KASBERG.

Nej — ja, det vil sige, jeg beder Damerne undskylde, at jeg muligt forstyrrer ved at gaa her igennem, men det faldt mig ind, at det maaske vilde tage sig bedre ud at anbringe Ritmesterinden i Vinduesfordybningen i Rygeværelset.

ANNE SOFIE.

Naa saadan!

LØJTNANT KASBERG.

Jeg finder nemlig, at der er noget stemningsfuldt ved den højryggede Lænestol, og med den violette Fløjelskjole paa, tror jeg, vi kunde faa et

virkningsfuldt Billede af Ritmesterinden — i streng Stil.

ANNE SOFIE.

Fotograferer De godt?

LØJTNANT KASBERG.

Jeg er jo ikke rigtig øvet i det — endnu ikke; mine Billeder vil gerne endnu blive lidt sorte i Ansigterne — det kommer af Pladen; men det interesserer mig overordentlig — Hofjægmesterinden ved maaske, at jeg har beskæftiget mig lidt med Tegning — ja, jeg har tilladt mig at forære Ritmesterinden et Par Smaaskitser — efter Naturen.

CHARLOT.

Nydelige.

LØJTNANT KASBERG.

Men for Øjeblikket finder jeg Fotografien mere lønnende. Det gaar hurtigere.

ANNE SOFIE.

Unægteligt.

LØJTNANT KASBERG.

Og man kan altid gøre Andre en lille Fornøjelse med det.

ANNE SOFIE.

Men især sig selv.

LØJTNANT KASBERG.

Ja, hvad mig selv angaar, tør jeg nok sige, at jeg i kunstnerisk Henseende er de professionelle Fotografer overlegen. Hvis Damerne vil gøre mig den Ære at være Smagsdommere og se et Øjeblik paa Vinduesfordybningen derinde —

ANNE SOFIE.

Min Svigerinde skal klæde sig paa, men jeg er til Tjeneste — hvis jeg blot duer til det.

LØJTNANT KASBERG.

Hofjægermesterinden spørger — altid saa elskværdig. (idet de gaa) Jeg tænkte at brede Bjørneskindet ud foran den højryggede Stol og Ritmesterinden —

(De gaa ud til højre. Charlot sidder et Øjeblik i Tanker, tager saa Brevet op af Lommen og giver sig til at læse deri. Noget efter kommer Anne Sofie ind igen fra højre, uden at hun mærker det.)

FEMTE SCENE.

Charlot. Anne Sofie.

ANNE SOFIE

(sagte for sig selv).

Der er hun jo endnu!

(Hun betragter hende et Øjeblik, gaar saa bagfra hen og river Brevet ud af Haanden paa hende.)

CHARLOT

(med et Udraab).

Nej! Det er mit! Brevet er mit, hører Du — giv mig det.

ANNE SOFIE.

Nej.

CHARLOT

(vil tage det).

Jeg vil have det.

ANNE SOFIE.

Du faar det ikke. (gaar hen og lukker Døren til højre og kommer tilbage.) Charlot, jeg har hidtil snakket med Dig som Veninde, men siden Du er døv for alt, hvad jeg siger, saa skal Du nu huske: Det er din Mands Søster, der taler til Dig.

CHARLOT.

Hvad mener Du?

ANNE SOFIE.

Tilfældigvis har jeg faaet at vide, at Du staar i et begyndende Kærlighedsforhold til en anden Mand, og derfor maa jeg her skride ind med det Gode, eller, om fornødent, med det Onde. Forstaar Du? Jeg maa, jeg kan ikke andet.

CHARLOT.

Hvad vil Du da?

ANNE SOFIE.

Jeg vil have, at Du skal tale med min Broder og sige ham det hele.

CHARLOT

(ængstelig).

Aa nej nej!

ANNE SOFIE.

Jeg forlanger, at Du skal vise ham dette Brev, og det endnu i Dag, nu straks, mens jeg er her.

CHARLOT.

Med hvad Ret anmasser Du Dig — befaler over mig?

ANNE SOFIE.

Synes Du maaske, at jeg som Søster af Hellmuth roligt kan se paa, at Du giver Dig hen til en anden Følelse. Kan Du tro, at jeg, bag hans Ryg, vil være din Fortrolige i det?

CHARLOT.

Nej, maaske ikke — jeg ved ikke — jeg ved ingenting. Giv mig blot Brevet.

ANNE SOFIE.

Nej, det er mit Vaaben, og det beholder jeg, indtil Du har kaldt paa Hellmuth. Saa taler Du ærligt med ham. Det er din Pligt.

CHARLOT.

Min Pligt --

ANNE SOFIE.

Føler Du da ikke, at jeg har Ret i, hvad jeg siger?

CHARLOT.

Nej — jo — jeg ved ikke! Jo, paa en Maade maaske.

ANNE SOFIE.

Og alligevel kan Du tænke paa i Skjul at krænke hans Ære og bryde det Løfte, Du har givet?

CHARLOT.

Hvad er det for en Slags Ære — hvad lider den, og hvad er det for et Løfte — er det saa sikkert, at det er gyldigt, og for hvem? Hvor kunde jeg vide dengang, for saa længe siden, hvordan jeg vilde tænke og føle om mange, mange Aar.

ANNE SOFIE.

Du blev da saavist ikke tvungen, mener jeg.

CHARLOT.

Nej, sandt nok, Ingen bliver tvungen her til Lands, men naar hele Ens lange Liv bindes for En, mens man er et Barn paa atten Aar, saa bliver det vel omtrent det samme.

ANNE SOFIE.

Derfor kan Baandet jo ogsaa brydes, naar det endelig skal være.

CHARLOT.

Brydes?

ANNE SOFIE.

Ja, gør som Du vil. Vælg at give din Fremtid til en Anden, det kan jeg maaske forstaa, selv om Du lægger min Broders Liv og Lykke øde —

Enhver maa vel have Ret til at raade over sin Skæbne. Men Du maa sige ham det ærligt og frimodigt, inden Du har sat nogen Plet paa hans Navn.

CHARLOT.

Hvor kan Du tro, at jeg nogensinde vilde lade det komme dertil? Lemming ved, ja, jeg har sagt ham, at jeg aldrig kan give ham andet end mine Følelser og mine Tanker.

ANNE SOFIE.

Aa, tror Du det selv! Derom nytter det ikke at tale nu — Tiden er knap. Er det Alvor, dette, eller ej? Elsker Du denne Mand?

CHARLOT

(sagte og tøvende).

Ja, jeg elsker ham.

ANNE SOFIE.

Giver det Dig da ikke Mod til at sige Hellmuth Sammenhængen? Er der ikke saa meget ved den Følelse, saa megen Kraft og Styrke, at Du kan tale med din Mand derom, roligt, som med en Ven, ærligt, som det ene frie og gode Menneske taler til det andet?

CHARLOT.

Kunde jeg blot det! Kunde han blot forstaa, hvor sammenfiltret og vanskeligt det er, hvad det er for en Pine og Strid at faa en Anden kær, og

hvor man føler sig tynget ved at drage Hjertet
bort fra Den, som tusinde Traade knytter En til.

ANNE SOFIE.

Der ser Du selv.

CHARLOT.

Hvor underligt det er, Folk er saa gode mod
En, naar man har en Sorg, har mistet en af sine
Kære eller sligt, men kommer en saadan Følelse
over En, saa bliver man kun dømt haardt, og det
er jo dog en Ulykke mere end en Synd. Kunde
han blot forstaa det. (kæmper med Graaden.) Jeg kan
ikke gøre for det — jeg kan ikke, jeg kan ikke.

ANNE SOFIE.

Hvorfor skulde han ikke kunne forstaa det,
naar Du taler til ham paa rette Maade. Har han
ikke altid forstaaet, at han maa værne om Dig
som den Ven og Kammerat, Skæbnen har gjort
ham til for Dig. Har han da ikke altid været
fornuftig og god?

CHARLOT.

Jo, vist har han saa.

ANNE SOFIE.

Jeg ved sikkert, at han vil tage Dig i sine
Arme og løfte Dig op over dette, som Du er
bange for, ja, Du er alligevel bange, og han vil
beskytte Dig og have Medlidenhed med Dig, som

man har det med et Barn, der er angst og vildfarende.

CHARLOT.

Nej, Du kender det ikke, saadan vil han ikke tage det. Hvis jeg aabner mit Hjerte for ham og taler helt ud, saa støder jeg paa Stenbund.

ANNE SOFIE.

Hos min Broder — nej!

CHARLOT.

Jeg ved det, jeg føler det. Han vil ikke tage varligt paa mig; han vil fare op og snakke højt om sin Ære og sin Ret og min Troskab og min Pligt og det altsammen, som intet betyder i et saadant Øjeblik.

ANNE SOFIE.

Men Du har da ogsaa Pligter — husk, Du er hans Hustru.

CHARLOT.

Netop, jeg er hans Hustru, en Del af hans Eje. Paa det Punkt er de inderst inde egenmægtige som de Vilde.

ANNE SOFIE.

Hvad er nu det for noget?

CHARLOT.

Saadan er det. Lad ham være ligegyldig mod mig nu — lige meget, er der en Anden, der vil

tage mig, saa griber han til Vaaben, pukker paa sin Ret og holder fast paa sin Ejendel. Det gør de Alle.

ANNE SOFIE.

Naa, at han er skinsyg, vil Du vel ikke bebrejde ham.

CHARLOT.

Nej, hvis han var — men det er ikke Skin-syge, det er Ejendomsret.

ANNE SOFIE.

Saa ufint vilde aldrig Hellmuth tænke og handle. Han vil være ridderlig overfor din Ærlighed og aldrig glemme, at Du er Kvinde, og han din Beskytter.

CHARLOT.

Paa det Punkt ikke.

ANNE SOFIE.

Paa det Punkt netop. Tænk Dig om, er dette ikke et Øjeblik, hvor han har Pligt og Ret til at forsvare Dig mod den værste Fare for en Kvinde — han mere end nogen Anden, men hvor kan han gøre det, naar Du ikke har Tillid til ham.

CHARLOT.

Det har jeg ikke — ikke der — der er jeg bange for ham.

ANNE SOFIE.

Skam Dig at gøre ham saadan Uret. Sig

mig nu, naar Du fortæller ham Sandheden, og han saa taler klogt og kærligt til Dig — til dit Hjerte, tror Du saa ikke, at det andet endnu kunde besejres og glemmes?

CHARLOT.

Maaske. Jeg tror det. I alt Fald vilde det forandre meget for mig — ja, alle mine Tanker.

ANNE SOFIE.

Saa er jeg sikker paa, at Hellmuth bærer Sejren hjem.

CHARLOT.

Nej, tro Du mig, det blev kun til Strid og Pine, et kvalfuldt Liv for ham og mig med haarde Ord og Nag og Bitterhed — maaske Brud —

ANNE SOFIE.

Vi faar altsaa nu at se, hvem der har Ret.

CHARLOT.

Aa nej, ikke nu! Jeg skal sige ham alt en anden Gang, naar jeg har tænkt over det.

ANNE SOFIE.

Hvad skulde Opsættelse nytte!

CHARLOT.

Hvad skal jeg dog gøre!

ANNE SOFIE.

Endnu engang — Du skal tale med Hellmuth; vil Du, eller vil Du ikke?

CHARLOT.

Jeg tør ikke — forlang det ikke!

ANNE SOFIE.

Velan!

CHARLOT

(ængstelig).

Hvad gør Du?

ANNE SOFIE.

Saa taler jeg selv med min Broder.

CHARLOT.

Aa nej, aa nej! Anne Sofie — det havde jeg ikke trot. Hvor kan Du være saa haard og ondsindet imod mig!

ANNE SOFIE.

Det er jeg ikke, det ved Du. Men jeg maa gøre det.

CHARLOT

(angst).

Anne Sofie, alt andet, men ikke det. Jeg skal gøre, hvad Du vil, jeg skal ikke mere se Lemming, ikke tænke paa ham — ingenting. Jeg skal ikke tage imod ham i Aften, jeg skal følges med jer Andre — nu skal jeg klæde mig paa — alt vil jeg love, men jeg beder Dig, vis ikke Hellmuth Brevet, sig ham ikke, at jeg har en Anden kær.

ANNE SOFIE.

Hvor langt gælder de Løfter! Jeg gentager,

det maa ske for din egen Skyld ikke mindre end for hans.

CHARLOT

(pludselig kold).

Vel! Kald da paa ham og sig ham alt. Lad saa komme, hvad der vil.

ANNE SOFIE.

Jeg beder Dig, gaa ind i dit Værelse.

CHARLOT.

Nej, Du kan ikke jage mig bort. Jeg bliver.

ANNE SOFIE.

Naa, som Du vil. (gaar hen til Døren til højre).
Er Hellmuth der? Kom herind, jeg maa tale et Øjeblik med Dig.

(Raben kommer ind fra højre. Han er i Selskabsdragt.)

SJETTE SCENE.

Raben. Charlott. Anne Sofie. Tilsidst Løjtnant Kasberg.

RABEN.

Her er jeg til Tjeneste — hvad er det saa?
Men hvad ser jeg, Du er jo dog ikke omklædt, Charlott?

CHARLOT.

Nej, jeg føler mig ikke vel nok til at tage ud.

RABEN.

Det er da kedeligt.

ANNE SOFIE.

Det er i den Anledning, at vi gjerne vil tale med Dig. Der er nemlig hændet Charlot noget, som har gjort hende en Del bevæget og nervøs.

RABEN.

Og hvad er det?

ANNE SOFIE.

Hun har modtaget en Kærlighedserklæring.

RABEN.

Ah — ja saa! (ser til Døren til højre.) Er det kommet saa vidt!

ANNE SOFIE.

Hun føler, Hellmuth, at det er hendes Pligt at sige Dig det, men hun har ikke rigtigt Mod dertil. Derfor har jeg taget Ordet for hende.

RABEN.

Saa —! Jeg tilstaar, den Ængstelse overrasker mig lidt, for jeg synes ikke, at jeg i nogen Henseende er en Bussemand — heller ikke i den.

ANNE SOFIE.

Nej, vist ikke.

RABEN.

Jeg maatte jo være stærblind, om ikke jeg
baade saa og vidste, at Charlot modtager Op-
mærksomhed og Smiger i rigeligt Maal, og jeg er
mig ikke bevidst, at jeg har lagt nogen skinsyg
Nidkærhed for Dagen i saa Henseende. Har jeg,
Charlot?

CHARLOT.

Nej, maaske snarere for lidt.

RABEN.

Jeg maa jo være stolt af at eje en saa be-
daarende Hustru.

ANNE SOFIE.

Maaske, men saa maa Du ogsaa vide at værges
om hende.

RABEN

(rejser Hovedet).

Jeg tror, det er overflødigt at ville give mig
Leveregler, min kære Søster. Jeg ved, hvordan
jeg i den Retning har at forholde mig.

ANNE SOFIE.

I alle Tilfælde?

RABEN.

Ganske sikkert.

ANNE SOFIE.

Det kalder jeg Selvbevidsthed.

RABEN.

Den kommer af min fuldstændige og ubetingede Tillid til Charlot.

ANNE SOFIE.

Selv den mest Staalsatte kan vel komme til at vakle.

RABEN.

Kære Anne Sofie, man kan mærke, at Du ikke mere lever rigtigt med i Verdenslivet, ellers vilde Du ikke tage den affable Løjtnant derinde saa højtideligt. Ganske vist kunde han passende have sparet sig Erklæringen og nøjedes med at tilbede min Kone paa Afstand, men nok om det! Lad ham have sagt hende ved en Kop The, at han tilbad hende, eller lad ham have stukket en Billet doux i en Buket Roser, jeg vilde regne det for under min egen og Charlots Værdighed at se efter. Før Blomsterne var visnede, vilde hun have glemt, hvad han har sagt, og i hvert Fald lagt hans Ord til sin i Forvejen rige Høst af beundrende Hyldest — og andet Pjank.

ANNE SOFIE.

Jeg tror, Du tager den Ting noget for let.

RABEN.

Hvilken Ting — Løjtnanten?

ANNE SOFIE.

Jeg mener Charlots rige Høst af Hyldest.

Jeg sætter nu, at nogle Korn alligevel faldt i hendes Hjerte og slog Rod.

RABEN

(vender sig hurtigt).

Gudsdød, gør Du din Svigerinde til en letsindig Taske?

ANNE SOFIE.

Det var visselig ikke min Agt.

RABEN.

Skal vi saa ikke lade det Æmne falde?

ANNE SOFIE.

Nej, lad os heller komme tilbunds i din Mening. Jeg sætter altsaa alligevel, at det, Du kalder Pjank, blev til Alvor.

RABEN

(med en Bevægelse).

Til Alvor?

ANNE SOFIE.

Ja, sligt kan ske, naar man bliver fristet. Jeg sætter, at Charlot kom til Dig en Dag og sagde — aabent og ærligt: Jeg trænger til din Tillid og Støtte. Jeg frygter for, at jeg er ved at faa en Anden kær. Jeg har gjort, hvad jeg kunde, for at kæmpe, derimod, men jeg formaar det ikke mere alene. Ved Du saa ogsaa — ganske sikkert — hvordan Du havde at forholde Dig?

RABEN
(strengt).

Ja, ganske sikkert. Saa vilde Piben faa en anden Lyd — Skandaler skal vi have os frabedt.

ANNE SOFIE.

Hvis al Hjertekvide lod sig sammenfatte i det ene Ord: Skandale, saa vilde ikke Livet være saa sammensat og vanskeligt at leve.

RABEN.

For mig er det ikke sammensat. Jeg synes, Ærens Love er ganske enkle, og andre anerkender jeg ikke, hverken for Charlot eller mig.

CHARLOT.

Hvad byder da Ærens Lov i sligt Tilfælde?

RABEN
(bestemt).

Sikkerlig ikke Eftergivenhed. Verden er jo saadan, at den ler ad den bedragne Ægtemand, aldrig ad en bedragen Hustru. Hvad har Manden at stille op mod den Uretfærdighed? Kun haardhændet Gengældelse.

ANNE SOFIE.

Ja saa!

RABEN.

Jeg er liberal nok, saa længe det gælder Spøg,

men Charlot ved meget vel, at hvis det, som Du siger, kom til Alvor, saa vilde jeg forsvare min Ære og min Ret overfor hende og hendes Tilbeder af al min Magt, hører Du, selv om det var med — meget stærke Midler.

ANNE SOFIE.

Hvad forstaar Du ved stærke Midler?

RABEN.

Ja Du, jeg er ikke sentimental. Jeg vilde ikke afhandle med min Kone, om denne nye Følelse besad sin Berettigelse, eller om ikke ogsaa jeg havde Skyld, fordi jeg ikke havde forstaaet at værne min Skat — og den Art. Saa-danne Fraser ligger ikke for mig. Nej, jeg vilde nøjes med at kaste Fyren ned ad Trapperne efter at have slaaet Arne og Ben i Stykker paa ham.

CHARLOT.

Og muligt vilde Du heller ikke skaane næg for en Tugtelse?

RABEN.

Oprigtigt talt, siden Du siger det, saa tror jeg, at en Mand i en saadan sidste Instans har Ret til at straffe sin Kone.

CHARLOT.

Maaske endog haandgribeligt?

RABEN.

Ja maaske — det skal jeg ikke indlade mig paa at drøfte. Formen maa vel være forskellig efter Livets forskellige Kaar, men det gør jo ogsaa mindre til Sagen; man kan sagtens underforstaa de stærke Udtryk, naar der blot ikke røres ved den Vedtægt, at bag alt ydre Galanteri maa Mandens Myndighed og Ret staa uomstødeligt fast.

CHARLOT.

Hvordan vilde du da gøre denne din Ret gældende?

RABEN.

Det maatte bero paa Omstændighederne, men vist er det, at jeg først og fremmest vilde tage Dig ved Armen, Charlot, og sætte Dig hen i den Krog, hvor Du bedst kunde skamme Dig over din Opførsel og komme til en bedre Erkendelse.

CHARLOT

(ser koldt paa ham og fjerner sig lidt).

ANNE SOFIE.

Og en saadan Opfattelse, mener Du, er til Baade for den kvindelige Troskab?

RABEN.

Selvfølgeligt. Fra Arilds Tid har Kvinden foretrukket Den, i hvem de erkender deres Overmand. De trænger til at føle Respekt, og de

ved, alle som een, at Ægteskabet maa have sin Basis paa Ære og Pligt.

ANNE SOFIE.

Og lidt andet, — maaske.

RABEN.

Naturligvis. Men det er et gammelt Ord, ved Du, at man ikke skal begære sin Næstes Hustru, Pige, Okse eller Asen.

CHARLOT

(ser hurtigt paa ham).

ANNE SOFIE

(lidt skarpt).

Ja, kun at de firføddede Husdyr noget lettere lader sig kontrollere.

RABEN

(ler og peger paa Charlot).

Du ser selv, hvor den blotte Trusel om Skammekrogen har skræmmet den lille Frue. Naa, naa, det var ikke Hensigten, men det er jo jeres egen Skyld, hvorfor turrer I mig op! (til Anne Sofie.) Tør jeg spørge, om Du nu er kommen tilbunds i min Mening?

ANNE SOFIE

(tørt).

Ja, ganske.

RABEN.

Godt! Det glæder mig.

(Løjtnant Kasberg kommer ind fra højre.)

LØJTNANT KASBERG.

Jeg tror alligevel, at Ritmesterindens Kabinet —

RABEN

(vender sig imod ham).

Ah, er De der, Løjtnant Kasberg!

ANNE SOFIE

(sagte til Charlot).

Der har Du dit Brev!

CHARLOT

(hurtigt).

Hvordan —

ANNE SOFIE.

Tys!

RABEN.

Det er vist paa Tide at komme afsted. Vognen venter.

LØJTNANT KASBERG.

Men hvordan — jeg ser, at Ritmesterinden tager dog ikke med.

RABEN.

Nej, hun er ikke ganske vel.

LØJTNANT KASBERG.

Det gør mig da overordentlig ondt at høre.

RABEN

(lidt skarpt).

Det betvivler jeg ikke, Løjtnant Kasberg.

LØJTNANT KASBERG

(mærker Misstemningen og ser lidt befibbet fra den Ene til den Anden).

Ja, det vil sige — hvorledes! Naa! Jeg mente blot — ja, jeg tror næsten, at jeg ved nærmere Eftertanke foretrækker at gaa — ja, Ritmesteren forstaar vel nok — ?

RABEN.

Jo, det er ikke særlig svært at forstaa.

LØJTNANT KASBERG.

Ellers mange Tak, men Føret er jo upaa-
klageligt, og jeg er en ivrig Fodgænger.

ANNE SOFIE.

Det er jo heldigt, siden Løjtnanten staar ved
Fodfolket.

RABEN

(kølig).

Det er maaske ogsaa behageligst for Dem
at gaa.

LØJTNANT KASBERG

(hilser).

Mine Damer — min Kompliment!

RABEN.

Maa jeg hjælpe Dem!

(De gaa ud i Entreen, hvor man ser dem tage Tøjet paa, hjulpe af Tjeneren. Løjtnant Kasberg tager Afsked og gaar.)

CHARLOT

(halvsagte og aandeløst).

Anne Sofie, hvorfor gav Du mig mit Brev?

ANNE SOFIE.

Fordi jeg saa, at Du fik Ret. Og saa haaber jeg, at jeg som Kvinde har Lov at være mere søsterlig mod en Søster end mod en Broder.

CHARLOT.

Du Kære —

ANNE SOFIE.

Naturligvis føler jeg, at det var ufint af mig at rive Brevet fra Dig, men jeg syntes, jeg maatte. Tror man at kunne redde En, der er ved at drukne sig, saa griber man haardt til, ikkesandt?

CHARLOT.

Naa, Du mente det jo godt.

RABEN

(i Døren med Overtøj paa).

Anne Sofie, er Du færdig?

ANNE SOFIE.

Ja, jeg kommer. Gaa Du ned i Forvejen, jeg vil blot tage Afsked med Charlot.

RABEN.

Vel.

(Han gaar ud gennem Entreen. Tjeneren kommer ind med Anne Sofies Kaabe, hjælper hende den paa og gaar derpaa ud og venter.)

ANNE SOFIE.

Ja ja, lille Charlot, saa farvel!

CHARLOT

(kaster sig i hendes Arme).

Aa, Anne Sofie —

ANNE SOFIE.

Jeg er meget ulykkelig, for hvordan jeg end vender det, er jeg overbevist om, at jeg i dette Øjeblik bærer mig galt ad.

CHARLOT.

Tro ikke det!

ANNE SOFIE.

Jo, denne Aften vil heller ikke jeg glemme. Jeg vil herefter faa at vide, hvad det er at vakle og fortryde og at gaa i Rette med sig selv. Aa

jo, Mange vilde sikkert fordømme mig, og jeg selv vil maaske ikke gøre det mindst. Men jeg forsværer mig med, at jeg dog til syvende og sidst ingen Ret har over Dig. Og hvad hjalp det vel, om jeg hensynsløst greb ind i dit Liv i Aften — i Morgen var jeg dog over alle Bjerge, og Du alene her mellem en Ligeegyldig og en Forelsket. Handl da, som Du vil, eller rettere, som Du synes, at Du maa. Jeg kan ikke andet.

CHARLOT.

Du min egen Kære, jeg lover Dig til Gengæld for, hvad Du har gjort for mig i Aften, at jeg skal søge at handle honnet, hvordan det saa end gaar.

ANNE SOFIE.

Det haaber jeg, men husk i alle Fald, at denne Aften maa være udslettet mellem os. Jeg toer mine Hænder, har ingenting hørt, vil ikke vide mere end det, Du aabent staar ved. Kun, hvis Du engang er skuffet og ulykkelig, maaske knust, saa kom til mig. (tager hende kærligt om Hovedet og ser paa hende.) Ogsaa da, nej, især da, kan bedst den ene Kvinde staa den anden bi. Farvel.

(Hun kysser hende og gaar ud i Baggrunden, idet Tjeneren aabner Døren for hende.)

TJENEREN

(kommer tilbage).

Maa jeg blot sige Fruen — Professor Lem-

ming kom for lidt siden med en Pakke. Jeg viste ham ind i Ritmesterens Værelser.

CHARLOT.

Nej, sig at — jo, jeg maa tale med ham!
Bed Professoren komme ind!

(Tjeneren aabner Døren til højre med en Hilsen og gaar derpaa hurtigt ud i Baggrunden, mens Charlot i stærk Bevægelse ser imod Døren.)

Tæppet falder.

